

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den natlige Gjæst

Citation: Hertz, Henrik: "Den natlige Gjæst", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid67526.pdf (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den natlige Gjæst.

»laften har vi det luunt og godt;
Her er saa velsignet stille.
Nu er' de Andre til Byen kjørt,
At høre den Fremmede spille.

Kom, lille Tante, og sæt dig ned,
Saa blødt og saa godt som du gider
Og saa fortæl mig - du faaer ikke Fred -
Fortæl mig om forrige Tider.«

- Fortælle! Hvad skal jeg fortælle, Barn? -
»Fortæl mig om Grevens derhenne.«
- Om Grevens? Naa, Brylluppet dér blev holdt.
Ja, den Sag skulde jeg kjende.

151

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
Ak, Gud, naar jeg tænker tilbage,
Hvad der var en Jubel, og saa med Eet
Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen selv har jeg kjendt kun lidt
Han stod ved de fyenske Dragoner.
Men man har sagt mig, han ret var slem
Mod Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velsignet Barn,
Med Øine saa brune, saa milde,
Og saa et Hjertelav, Barn, saa fromt!
Kun var hun en Smule for stille.

Der blev da drukket og spiist, kan du troe,
Og udbragt Skaaler og sjunget;
Og ud paa Aftenen var der Bal,
Hvor Folk fik dandsset og sprunget.

Den store Damastes-Sal, du veed,
Var hængt med nye Gardiner;
Og fra et Orchester i Salen klang
Trompet og Violiner.

152

Og Vognene kom, og Vognene gik -
For al den Støi og den Rumlen!
- Saaledes det gik til den dybe Nat
Med lutter Dandsen og Tumlen.

Nu stod jeg just og talte med En,
En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
Da begge Fløidøre let sprang op,
Og Tjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var simpel. Til Knæerne gik
En fort eller mørkebruun Frakke.
En Kniplings-Linning om Kraven faldt,
Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer fyet
Om Haandledet, Bryst og Lommer.
Kort, han var klædt som den tydske Maler,
Der tegned' dig af i Sommer.

☒ Det er som jeg seer ham. Hans Blik var stivt,
Og noget vildt desforuden.
Saa let som et Duun han gik, og bad
At forestilles for Bruden.

153

☒ Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
Saa blev der Stilhed i Salen.
En holdt op med den bøhmiske Vals,
En standsede midt i Talen.

☒ Man flokkedes sammen, man mumlede tyst:
»Det er Maleren - ham, Galanen.
Men han er jo død. Han styrted' sig ud
Paa Steenbroen over Altanen.

☒ Hvor kommer han her i den sildige Nat?
See, hvor han er bleg og bedrøvet!
Han taler til Bruden; han ta'er hendes Haand.
Hun ryster som Espeløvet.«

☒ Men Barn! nu skulde du seet, den Gang
Han tog hendes Haand og talte!
Det gjøs i hende - og Skræk og Angst
I hendes Miner sig malte.

☒ Og da nu Musiken begyndte paany,
Og Tegnet til Dands var givet,
Da sagde han: »Dands, min Skjønne, med mig!«
Og tog hende fast om Livet.

154

☒ »Kom, dands med mig til dit Brudegemak!«
- Fra Haaret han løsrev Krandsen -
»Dands med mig til den evige Nat!«
- Saa svang de dem rundt i Dandsen.

☒ Ak Barn, det var en Jammer at see!
En Steen sig maatte forbarme.
Med lukkede Øine hun laae ved hans Bryst,
Og gispede mat i hans Arme.

☒ Da gav hun et Skrig. Jeg stod just nær,
Saae hende faae ondt og besvime,
Og da jeg kom til, da var hun død,
Steendød fra den samme Time.

☒ - Der har du Historien. Folk fik travlt;
Man har forvansket det Hele.
Som jeg fortæller det, er det skeet
I alle Maader og Dele.

☒ - »Men siig mig, Tante, hvad blev der af ham
Med Frakken og Kniplings-Kraven?«
- Ja, han var forsvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begravet.

155

☒ »Begraven? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han saa dandse?«
- Aa, Mille, med dig man har sin Nød.
Du lærer aldrig at sandse.

☒ Død var han, det veed jeg. Folk har seet,
Dengang han til Jorden bares.

Man kan jo sagtens fortælle Sligt;
Men troe derpaa - Gud bevares!